

[Bindslev.]

at det sidstnævnte Lovforslag er begrænset til en ganske bestemt Slags Individuer. Men ikke desto mindre er der i begge Tilfælde Tale om saa alvorlige Indgreb i menneskelig Tilværelsesform som Ophævelse af Forplantningsevnen, og det er det, der gør det berettiget — i øvrigt med Bevidsthed for mit Vedkommende — at sammenblande disse to Forslag.

Den højtærede Socialminister talte om det religiøse Livssyn og mente, at jeg ikke havde talt ud fra et religiøst Livssyn, som er saa vidtgaående, at det vilde forbyde ethvert menneskeligt Indgreb over for Tilværelsen. Nej, saa vidt gaar jeg ganske vist ikke, idet jeg bl. a. mener, at ogsaa ud fra et religiøst Livssyn er det en af Menneskelivets Opgaver at udføre en vis Funktion, med andre Ord at øve en vis Indflydelse paa Tilværelsen i den ene eller anden Form. Men ganske vist tilsiger mit religiøse Livssyn mig en ganske særlig Varsomhed, hvor det drejer sig om at gribe ind i Liv og Død; det paakalder en særlig Varsomhed over for det enkelte Menneske med Hensyn til, hvorvidt Samfundet har Ret til at berøve det Livet, hvad enten det nu er paa et tidligt eller paa et senere Stadium af den menneskelige Tilværelsesform.

Derfor ligger disse Spørgsmaal meget nær op ad dette Lovforslag, og man har fuld Ret til at jævnføre dette med Spørgsmaalet om Fosterdrab og Spørgsmaalet om at dræbe mindreværdige Individuer, altsaa aandssvage Børn, hvis Nytte i og for Tilværelsen man ikke kan se, og at give gamle Mennesker, om jeg saa maa sige, den sidste Naadesindsprøjtning for at spare dem for de sidste Lidelser; dette ligger ganske nøje paa Linie hermed. Men jeg siger, at lige saa betænkelig man maa være ved at gribe ind i Liv og Død over for det enkelte Menneske, lige saa betænkelig, eller meget mere, maa man være, hvor det drejer sig om at gribe ind over for Slægten som saadan og for en Række af Individuer at ophæve Forplantningsevnen. Det er nemlig et Indgreb i selve Livet som Mysterium, som jeg ikke mener os berettigede til.

Den højtærede Socialminister opererede ud fra den Sikkerhed, som Videnskaben nu giver os med Hensyn til de aandssvage. Ja, denne Sikkerhed er dog altsaa ikke af anden Karakter, end at det ærede Medlem Hr. Kristen Amby kan nævne et ganske bestemt Eksempel paa, at aandssvage Forældre har fostret et i øvrigt sundt Barn, og den højtærede Minister vil dog vist ikke benægte Muligheden af, at noget saadant

vil kunne gentage sig, selv om Procenten maa siges at være ringe i Forhold til de mange Børn af aandssvage Forældre, som bliver aandssvage eller paa anden Maade defekte.

Sikkerheden er altsaa ikke til Stede. Men dernæst, selv om den var til Stede, saa bygger den højtærede Socialministers Synspunkt paa en rent rationalistisk Livsbetragtning, som for øvrigt det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen kom ind paa ved Talen om den Nytte, de paagældende Individuer havde af denne Foranstaltning. Hvad der er Nytte, kan altid underkastes forskellige Betragtninger, og i alt Fald er det Syn, som Socialministeren gaar ud fra, dette, at Samfundet kun kan anerkende som eksistensberettiget og som forplantningsberettiget en bestemt højere Form for Menneskeliv, medens man kasserer og mener at kunne tiltage sig Ret til at standse — hvilket for øvrigt ikke kan lykkes — en lavere Form for Mennesketilværelse, som vi kalder Aandssvaghed.

Der er ingen af os, som, staaende paa det Trin, hvor jeg dog tror alle dette høje Tings Medlemmer staar, ønsker at blive flyttet ned paa det lavere Trin eller ønsker at se vore Børn dør, det er ganske klart. Men hvis man tænker Tanken igennem, vil man ikke kunne benægte Muligheden af, at der er en Form for Mennesketilværelse iblandt de aandssvage, som vi egentlig ikke kan forstaa, fordi man kun kan forstaa det, som man selv er i. Derfor mener jeg, at hvis man skal debattere Sagen reelt til Bunds, er det en begrænset rationalistisk Betragtning, som Socialministeren lægger til Grund.

Men sidst — for at faa en Afslutning paa det, man maa jo ikke tale saa længe mere —: Det, som er det afgørende for mig, er de nye Skridt, som vil kunne følge af en Lovgivning som denne, og som vil kunne ende i, at Samfundet tiltager sig Ret til at bestemme, hvilke der er forplantningsværdige Individuer i Samfundet, og hvilke der ikke er det. Og hvem siger, at man ikke kan naa langt videre, end man gør gennem dette Lovforslag?

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen har Ordet for en kort Bemærkning.

Vilhelm Rasmussen: Jeg vil gerne gøre det ærede Medlem Hr. Bindslev opmærksom paa, at det Eksempel, det ærede Medlem Hr. Kristen Amby anførte, ikke kan bruges som Argumentation, af den ganske simple Grund — men det er ikke